

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2019, čj. 11 A 57/2019-11,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nečinností žalované při vyřizování jeho žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) napadeným usnesením žalobci nepřiznal osvobození od soudního poplatku a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce.

[3] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[4] Kasační stížnost neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti toliko uvedl, že se domáhal svého ústavně zaručeného politického práva na informace. O osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta požádal v postavení osoby se zdravotním postižením. Jeho sociální postavení mu údajně vzniklo „*v důsledku justičních zločinů, nedobrovolné insolvence i nezákonného odsouzení.*“ Žalobce doplnil, že návrhy uplatněnými u městského soudu nezebral o dobrodiní, nýbrž uplatňoval svá práva. Městský soud oba návrhy zamítl, ačkoliv se stěžovatel na soud obrátil v důsledku nezákonného jednání žalované.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci shodně jako v dalších věcech téhož stěžovatele k závěru, že kasační stížnost obsahuje pouze zcela obecné kasační námitky, které nelze vyhodnotit jako projednatelné (např. kasační stížnost totožného znění ve věci sp. zn. 8 As 247/2019).

[6] Nejvyšší správní soud stěžovatele v souladu se svou rozhodovací praxí v jeho dalších věcech k odstranění vad kasační stížnosti nevyžýval (srov. např. usnesení ze dne 30. 4. 2019, čj. 10 As 115/2019-14, ze dne 25. 4. 2019, čj. 9 As 121/2019-14, ze dne 15. 5. 2019,

čj. 8 As 104/2019-17, ze dne 30. 4. 2019, čj. 9 As 122/2019-16 nebo usnesení ze dne 20. 6. 2019, čj. 9 As 178/2019-12, kterým rozhodoval o kasační stížnosti téměř shodného znění jako v nyní posuzované věci). Soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel opakovaně podával typově totožné žaloby týkající se žádostí o informace vůči žalované, ve kterých opakovaně žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajské soudy tyto žádosti zpravidla zamítají. Stejně postupoval městský soud i v nynější věci. Nejvyšší správní soud rozhodoval o projednatelných kasačních stížnostech stěžovatele v nedávné době nescetněkrát (stěžovatel se ke dni rozhodnutí soudu obrátil na zdejší soud ve více než 260 věcech).

[7] V této situaci není povinností kasačního soudu, aby v dalším typově totožném a právně nijak složitým řízení poučoval stěžovatele o povinnosti odstranit vady kasační stížnosti. Stěžovatel „vrší“ soudní řízení (například tím, že stále dokola napadá procesní rozhodnutí soudů, přestože v právně totožných věcech již byl pravomocně vysloven závazný názor Nejvyššího správního soudu), aniž důsledně váží důvodnost svého postupu. Proto je podle soudu správné, aby jej tížila povinnost podat projednatelnou kasační stížnost, na což jej soud nebude dále opakovaně upozorňovat. Uvedené platí tím spíše, má-li stěžovatel právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. V projednávané věci by proto bylo neefektivní a formalistické adresovat stejnému stěžovateli výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že by soud nadbytečně informoval stěžovatele o skutečnostech, o nichž on sám objektivně musí vědět.

[8] Soud zároveň zdůrazňuje, že takový postup je výjimečný a je pouze reakcí na způsob, kterým stěžovatel zahlučuje povinné subjekty i soudy a který nese rysy zneužití práva.

[9] Krom toho stěžovatel mohl doplnit kasační stížnost až do dne vydání tohoto usnesení, avšak této možnosti nevyužil. Soud tedy neodůvodněnou kasační stížnost odmítl v souladu s § 37 odst. 5 větou druhou ve spojení s § 120 s. ř. s.

[10] S ohledem na shora uvedené soud kasační stížnost odmítl, neboť nebyly splněny podmínky pro její věcné projednání.

[11] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[12] Pro úplnost soud dodává, že se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nezabýval splněním poplatkové povinnosti ani povinným zastoupením stěžovatele, neboť shora uvedené okolnosti bránily věcnému projednání návrhu a vylučovaly další postup v řízení. V takové situaci není úkolem soudu řízení dále vést, ale naopak je bez dalšího ukončit (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Ans 6/2008-48 a usnesení ze dne 11. 6. 2014, čj. 3 As 109/2014-10).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. září 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu